

קונטרס עץ החיים מלוקט ומיוסד ע"פ דברי כ"ק אבותינו רבותינו הק' זצוקללה"ה נ"ע ז"ע

(ניתן לתלמידי „תומכי תמימים“ יחיו בחודש מנחם אב תרס"ד)

כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. וצ"ל מהו ענין ודרך חיים איזהו דרך חיים מלבד התורה והמצוה האמור' קודם. והנה מה שהמשיל המצוה לנר והתורה לאור פי' בשל"ה בתחלתו דפי' נר היינו נר יחידי שזה נקרא נר ואור הוא מדורה גדולה ועד"ז ארו"ל במופה דכ"א ע"א דרש ר' מנחם בר' יוסי כי נר מצוה ותורה אור הלה הכתוב את המצוה בנר ואת התורה באור את המצוה בנר לומר לך מה נר אינה מגינה אלא לפי שעה אף מצוה אינה מגינה אלא לפי שעה ואת התורה באור לומר לך מה אור מגין לעולם אף תורה מגינת לעולם כו'. ולפי' משמע דאור היינו אור היום וכ"מ ממש"ש כיון שעלה עמוד השחר כו' וע"ש בפרש"י, ולא כמ"ש בשל"ה מדורה דאור היום עדיף גם ממדורה גדולה. ולהבין זה ילהק"ת מה שפעם כת' כל אשר חפץ ה' עשה שהתהוות היא מבחי' חפץ ורצון ה' ופעם כת' בדבר הוי' שמים נעשו וכמא' בע"ס נברא העולם שהי' מאמר ודבור ולא נברא בחפץ ורצון לבד.

והענין הוא כי הנה נודע שלכל דבר יש חומר וצורה שהחומר הוא עצם גוף הדבר בכלל כמו השמים בכלל או הארץ בכלל וצורה הוא ציור ותמונת הדבר כמו מה שהשמים הוא כדורי וכן הציור במראה כו'. והנה החומר נברא בדבר ה' ובע"ס, שכמאמר יהי אור נתהווה האור מאין ליש וכן במאמר יהי רקיע נתהווה הרקיע מאין ליש, אבל אופן צורת הרקיע בדמותו ובצלמו הוא נעשה בחפץ ה' שלא בא לכלל גילוי בדבור או מא' וז"ש כל אשר חפץ ה' עשה דהיינו בחי' ציור כל נברא ונברא כנבראים שלמטה שזהו מבחי' חפץ ה' כו'. וזהו ג"כ מ"ש כולם בחכמה עשית דהיינו ג"כ בבחי' ציור הדבר שהוא מבחי' חכ' וכמו אשר יצף את האדם בחכמה והיינו דהמשכ' בחי' חפץ ורצון הוא ע"י בחי' חכ' כו'. כי בכדי שמבחי' חפץ ורצון ה' יהי' נעשה פעולה ממש כנבראים וכבחי' התחלקות דוקא שחלוקים בדמותם ובצלמם כו', הוא ע"י תחלשות בחי' הרצון בבחי' חכמה כו'. אמנם דוקא בחכמה שלמעלה מכל הע"ס וחוא בחי' כח מ"ה שבחכ' שורה אוא"ס ב"ה כו'. ושרש החכמה למעלה הוא בחינת בוצינא דקרדוניתא קו המדה כו' מי מדד בשעלו מים כו' שע"י החכ' נעשה המדידה איך ומה יהי' כל נברא ונברא כפי בחי' חפץ

ו לה ב ין זה י ל ה ק " ת : ראה ביכ תורה אור ד"ה נר חנוכה מצוה. ד"ה ויקם
 דעות גיעקב דשנת ש"ת.

ורצון ה' כו'. וכזה יוכן מ"ש בע"ה דיחוד או"א הוא תדירי כדי להחיות העולמות תמיד, דלכאורה אינו מוכן שהרי חיות העולמות הוא ע"י דבר ה' ומה נצרך לזה היחוד תדירי דאו"א, ולפי הנ"ל מוכן כי כולם בחכמה עשית שמשם נמשך הצורה כו'. וזהו ענין ואתה מחיה את כולם ופי' בזה ר"פ תצוה דקע"ט ע"ב נהורא עילאה ונהורא תתאה כליל כחדא דהיינו שהי"ו הוא המשכה מבחי' חפץ ה' וח"ע אל בחי' הדבור הנק' אתה להיות מחיה את כולם.

והנה מה שנברא החומר במאמר ודבור ולא נברא הכל בחפץ ה' ורצונו בלבד, הוא מפני שאז לא הי' גילוי מאין ליש רק שהי' העולם במל' במציאות ממש (כמו עולם האצילות וכמו עלמין דאתכסיא בכלל שבמלים במציאות ולא הי' בבחי' נבראים דעדאת"ג כו') לפי שהי' מקבל מבחי' חכ' שהוא בחי' ביטול איהו וחיותי חד, רק עיקר גילוי היש הוא על ידי דבר ה' כי הוא צוה ונבראו פי' צוה מלשון מצות המלך (י"ל דענין הצווי שייך במי שמתנשא ויש לו ממשלה ושליטה וכמו"כ הו"ע באשר דבר מלך שלטון שמצוה וגזר אומר, ותדוגמא למע' הוא בחי' הדבור עליון דבחי' מל') כי מלכותך מלכות כל עולמים אין מלך בלא עם שבחי' מל' הוא בחי' התנשאות והסתלקות כו' והיינו שלא יאיר ויתגלה אלא בחי' שם בלבד כו' (והגם דבחי' דבר ה' הוא שבא בבחי' פנימיות בנבראים והו"ע כח הפועל שבנפעל והיינו הארת אלקי שמהווה את הנבראים בפועל כו' וכמ"ש במ"א, מ"מ זה שהדבור פועל פעולת ההתהוות וזהו מצד הרוממות והתנשאות שבמל' וכמו בדבר מלך הרי מה שהדבור והציווי שלו פועל במדינה זהו מצד התנבחה והתנשאות שלו שמושל ושולט עליהם כו'. ובדוגמא כזאת הוא למעלה שזה שנעשה ההתהוות בפועל ע"י הדבור זהו מצד הרוממות דמל'. ונמצא דעיקר כח ההתהוות הוא מבחי' הרוממות דמל' ובכח זה נעשה ההתהוות מבחי' דבר ה' כו'. וענין השם נ"ל שהן אותיות דבור העליון דשם הוא אותיות, ויותר נראה דהשם הוא בחי' האור מקיף שמאיר מבחי' הרוממות שזה עיקר כח ההתהוות, ובחי' דבר ה' זהו הארה מבחי' שמו שמהווה כנ"ל כו' וזהו כי נשגב שמו שגם השם הוא נשגב ורק תודו כו'). וזה פי' יש מאין דהיינו שהמשכת החיות אשר בהעולמות הוא בבחי' אין והארה כעלמא שהוא בחי' שם בלבד ומה נעשה גילוי היש כו'.

אך תכלית בריאת יש מאין הוא כדי להיות היש במל' לאין. וזהו תכלית תכונה בבריאת העולמות משום שנתאוה הקב"ה לחיות לו דירה בתחתונים דהיינו שהנבר' התחתונים יהי' בבחי' כלי ומכון לשבתו ית' ובבחי' דירה אליו ית' והיינו שיהיו בבחי' ביטול עד שיהי' כלי ודירה אליו ית' ויאיר ויתגלה אור ה' למטה כו' וכתפארת אדם לשבת בית כמו"כ כביכול יהי'

ו נ מ צ א ד ע י ק ר : ראה הוספות לתרא ר"ם ויקהל. ד"ה החודש הזה לכם, ש"ת.

לו ית' דירה בתחתונים שיהי' גילוי אלקות למטה ונגלה כבוד ה' למטה כמו למעלה. וכמו שיהיה לעתיד לבוא כי עין בעין יראו כו' (דעיקר הגילוי יהי' לעתיד ומעין זה מאיר גם עתה לכאו"א בנפשו ובחלקו בעולם כו' וכמ"ש במ"א). וזה תלוי בעבודתינו כל ימינו שעל ידי העבודה דעכשיו עי"ז יהי' הגילוי לעתיד לבוא דהיום לעשותם ולמחר לקבל שכרם ומי שמתח בע"ש דוקא יאכל בשבת כו' וכל ישראל יש להם חלק לעוה"ב וצריך כאו"א לפעול בעצמו בחי' ביטול היש ולהמשיך בחלקו בחי' גילוי אור ה' כו', והיינו על ידי שכל אשר חפץ ה' נמשך ועשה גם בשמים וכארץ שכולם יש להם ציור ותמונה מבחי' חפץ ורצון הוי' וככה זה יוכל להיות ביטול היש הנמשך מן הדבור כו', וזה שבישראל נאמר ל' יצירה כמ"ש ויוצרך ישראל שמוזה נמשך להיות כי שרית עם אלקים כו' וז"ש וייצר ה' אלקי' את האדם בשם מלא לפי שהצורה נמשך מבחי' חפץ ה' ובחי' ח"ע כו' ועי"ז יכול להיות בחי' ביטול היש כו' (ועמ"ש מכללות הענין הזה בד"ה בשעה שתקדימו רס"ג, בענין החיות שמבחי' חכ' שם בד"ה והחכמה תעוז לחכם כו') ומ"ש כאדם וייצר בשני יודין היינו לפי שהצורה שבאדם נמשך מלמעלה מעלה וכמ"ש באד"ר דקמ"א ע"ב וייצר בתרין יודין רזא דע"ק ורזא דז"א (ובס' פ"מ בשם הרח"ו ז"ל דהיינו דע"ק צייר ז"א כמוהו) ולפיכך עיקר ביטול היש בהאדם, שכדי להיות הביטול נמשך גם בהיש צ"ל מקור ההמשכה מלמע' מעלה ועמ"ש בלקו"ת ד"ה שובה ישראל עד כו' פ"ג :

קיצור. נמשלו המצות לנר והתורה לאור. יקדים אשר בריאת החומר הוא ע"י מאמר ודבור, בריאת הצורה ע"י חפץ ורצון בהתלבשותם בחכמה. גילוי היש ע"י הדבור (שם דבור) והתכלית שיהי' בטל לאין. היכולת בזה ע"י שצורתו היא מבחי' חפץ ורצון.

Source 2 – Ayin Bet, Section 62 (part 2)

בבחי' המקיף הכללי כו'. וזהו דלעתיד שיהי' אז גילוי בחי' המקיף הכללי, וכידוע בענין יהללו שמו במחול דשמו הוא בחי' הקו ומחול הוא בחי' העיגול הגדול הסובב ומקיף כו', ולעתיד יהי' חיבור ב' המדרג', וכמ"ש במ"א דלעתיד יהי' הקו גם בקצהו התחתון נוגע ודבוק בהאוא"ס הסובב מתחת העולמות כו', ועי"ז יהי' ע"י הקו גילוי בחי' אוא"ס הסובב ממש כו', ועמ"ש מזה בד"ה יו"ט של ר"ה, רנ"ט. וע"כ יהי' היתרון דלעתיד מה שהגוף יהי' אלקות שזהו ע"י גילוי בחי' מקיף הכללי כו', ומגיעים לזה ע"י ביטול והתאחדות הכלים דוקא כו'.

קיצור. אמנם מבחי' טה"ע הוא שיש כח הביטול בהכלים, ושיתבטלו בעצם מהותם, דשרש הכלים הוא מהאו"מ, וע"כ מסירת הגוף דוקא מגיע בבחי' עצמות אוא"ס, ולעתיד שיהי' ע"י הקו גילוי בחי' העה"ג שלפני הקו, יהי' הגוף הגשמי אלקות.

סב) **וכ"ז** הוא במקיף דא"ק דמ"מ יש לו שייכות אל העולמות הגם שהוא בבחי' מקיף הרחוק כו', וע"כ נמשך משם איזה הארה בגילוי בנשמות כו'. אבל בחי' טה"ע שזהו בחי' העיגול הגדול שלפני הקו, הגם שזהו ג"כ בבחי' מקיף לעולמות אחר הצמצום כו', אין לזה שייכות אל העולמות ואינו נמשך מזה הארה בגילוי כו'. אמנם ידוע דשרש הכלים הוא מבחי' האו"מ דוקא, וכמ"ש בע"ח דהתהוות הכלים הוא ע"י הכאת או"מ באו"פ, ועיקר שרשן הוא מהאו"מ וכמ"ש מזה בתו"א בהבי' הב' דיביאו לבוש מל', וזהו שהכלי היא עגולה דשרשה הוא מהאו"מ כו' וכמ"ש במ"א. ולפ"ז י"ל דכח הביטול של הכלי הוא מהאו"מ מבחי' העיגול הגדול כו'. דהנה האור פנימי הוא בבחי' התלבשות בגילוי בהכלים ופועל ביטול בהכלים כו', שהרי הכלים הם בבחי' מציאות והאור הוא בבחי' אין כו', רק שיש חילוקי מדרי' באור בחי' או"מ ואו"פ כו', אבל כללות ענין האור הוא בבחי' אין כו', וע"כ האור פועל הביטול בהכלים כו' שיהיו ג"כ בבחי' אין כו' (ועמשית"ל פ'*)). אך הכח בהכלים להיות בהם בחי' הביטול ע"י האור, ועוד זאת שהביטול יהי' באופן כזה בבחי' ביטול בעצם מהותם שיתייחדו באו"ס ב"ה, זהו מבחי' המקיף דטה"ע שרש ומקור הכלים כו', והביטול של הכלי מגיע למעלה מהביטול של האור כו'. והענין הוא עפ"מ"ש במ"א על מאמר הפדר"א גבי אילו של יצחק פשט האיל את ידו ונגע בטליתו של אאע"ה כו', ומבו' סם דאברהם הוא בחי' גילוי הקו וכמ"ש מי העיר ממזרח דא"ת העיר אלא האיר והוא בחי' גילוי הקו דשרשו מת"ת הנעלם כו' וכמ"ש במ"א, וטליתו של אברהם הוא בחי' העיגול הגדול שלפני הקו כו', וע"י העקידה דיצחק שהוא מסירת הגוף בפו"מ שנעשה קרבן כו', עי"ז פשט האיל כו' ונגע בטליתו של אאע"ה שהגיע בבחי' המקיף דעיגול הגדול כו'. דהנה ידוע דמסירת הגוף מגיע למעלה יותר ממסירת הנפש, וכמ"ש גמ"א בענין ויתהלך חנוך את האלקים ואיננו דזהו שנכלל בבחי' האין האמיתי דעצמות או"ס ע"י ביטול גופו דוקא כו', ובד"כ המס"נ שבגוף דוקא מגיע הרבה יותר מהמס"נ שמצד הנשמה כו', ובפרט בהביטול הגוף באופן כזה שמתאחד ממש עם האלקות, וכמו בחנוך ואלי' שגופם נעשה גוף אלקי כו'. וי"ל שזהו ג"כ מעלת הקרבנות מה שהבשר והחלב הגשמי נכלל באש שלמעלה כו', וכה"ג הוא בתענית שהחלב ודם נכלל באלקות כו', וזהו מעלת יוה"כ בעינוי הגוף שמגיע למעלה מהתשובה כו' וכמ"ש במ"א. והביטול הזה שהגוף מתאחד באלקו' י"ל שזהו מגיע

פ': רצד.

והנה עדיין צ"ל כל עיקר הענין שנת"ל דהמשכה דמצות הוא דוקא ע"י הקדמת העבודה בבחי' אה"ר דבכל מאדך, למה לא תהי' ההמשכה ע"י המצות בלבד, הרי המצות הן רצה"ע והן בחי' רצון עצמי לא רק רצון חיצוני כו' וכמשנת"ל (ד"ה תקעו הא"*) , ומה צריכים לזה הקדמת האהבה דבכל מאדך כו' (וכמו"כ כללות הענין שנת"ל דיהוד פנימי דאו"א הוא ע"י עבודת הנשמה במס"ג דוקא, משא"כ ע"י תו"מ לבד ממשיכים רק יחוד זו"נ ויחוד חיצוני דאו"א וכמ"ש בהבי' ונקדשתי, אינו מובן לכאו' מאחר דהמצות הן עצמות רצה"ע למה אינו ממשיכים בחי' יחוד פנימי דאו"א ע"י המצות לבד כו'). אך הענין הוא דהנה נת"ל דהמשכה שע"י המצות הוא מצד מעלת הכלים להיות דהמצות הן בחי' כלים והכלים בשרשן קדמו לשרש האורות, וע"כ ע"י המצות מאיר שרש הכלים שזהו מהות ועצמות הא"ס כו'. ולכאורה א"מ הלא הכלים דהשתל' ג"כ קדמו בשרשן אל האורות, דלכן הכלים ממשיכים את האור שזהו היפך טבעו, דטבע האור הוא לעלות וליכלל במקורו כו' וכמשנת"ל באורך, והכלי פועל בהאור להיות בבחי' המשכה למטה כו', וזה מפני דשרש הכלי קדום אל האור דשרשה מן הרשימו כו' כמשנת"ל, ומ"מ הרי ההמשכה היא רק האור שבסדר השתל' ואינו מאיר שרש ומקור הכלי כו', ואיך ע"י המצות נמשך שרש הכלי כו'. אך הענין בזה הוא שזהו ע"י שהכלי גופא נהפך לאור והיינו שההעלם נעשה גילוי כו', ואין זה רק מה שהכלי ממשיך אור וגילוי דזהו רק האור דסדר השתל' כו', וכידוע ונת"ל דזה שהכלי ממשיך אור (וואס די כלי רירט אן דעם אור) הוא רק בחי' חיצוניות האור שבערך הכלי כו', אבל מה שע"י הכלים נמשך אור עצמי זהו מפני שבחי' ההעלם שזהו שרש הכלים נעשה בבחי' גילוי כו'. ובכדי שהכלי תתהפך ותהי' אור זהו דוקא ע"י העבודה דנשמות ובבחי' מס"ג דוקא, להיות דנשמות הן ג"כ בבחי' הכלים כמשנת"ל, וע"י העבודה שלהם בהתגלות עצם הנשמה כו', שזהו דעצם הנשמה שהיא בבחי' העלם ה"ה באה בהתגלות בבחי' תוקף האור והגילוי ביותר כו', עי"ז למעלה ג"כ בחי' ההעלם נעשה בבחי' גילוי כו', וע"כ ע"י קיום המצות לאחר העבודה במס"ג דוקא נמשך בחי' ההעלם בגילוי כו' (וי"ל דכמו"כ במס"ג על עצם התומ"צ נעשה ג"כ ההעלם גילוי כו', וכמו במלחמת יון שרצו להשכיחם תורתן ולהעבירם מחוקי רצונך דוקא, וכשגברו מל' בית חשמונאי בכח מס"ג שלהם ונצחום כו' המשיכו מבחי' העצמות דא"ס, עד שהגילוי הוא ג"כ ברה"ר טורא דפרודא כו' כידוע ומבואר במ"א). ולכן ע"י מצות בלבד אינו נמשך בחי' העצמות רק האור שע"פ סדר השתל' לפי שזהו רק מה שהכלי ממשיך אור כו', והיינו גם אם עשיית המצות הוא הקדמת* אהוי"ר שע"פ טו"ד דקיום המצות הן אז כדבעי למהוי, וכמ"ש בסש"ב והמקיימן באמת הוא האוהב כו', מ"מ אינו ממשיכים כ"א בחי' חיצוניות ואור כו', מפני שזהו רק מה שהכלי מגיע בהאור וממשיך אור רק מה שבערך הכלי כו'. וזהו דע"י קיום המצות גמעשה לבד מקבל השכר רק בגעה"ת, וע"י כוונת המצות שהו"ע אהוי"ר כו' וגם ע"י הכוונה וסוד המצוה כו' מקבל שכרו בגעה"ע. אבל כ"ז הוא בחיצוניות האור כו' (ובודאי שג"ז הוא בבחי' תוס' אור לגבי ג"ע בעצם, אך בכללות הוא בהאור דסדר השתל' שנמשך בזה גילוי אור עליון יותר כו'), ורק ע"י הקדמת אה"ר דבכל מאדך שזהו מה שההעלם שבנפש בא לידי התגלות כו', עי"ז דוקא נעשה הכלי עצמה בבחי' אור וגילוי והיינו שמתגלה שרש ומקור הכלי כו' (וכן כללות ענין יחוד פנימי דאו"א הוא באמת ג"כ מעלת הכלים על האור כו', שהרי זהו כמו בחי' זיווג גופני, וכמ"ש בפרד"ס ובכתהאריז"ל ההפרש בין יחוד לזיווג כו', וכידוע בענין זיווג נשיקין וזיווג גופני שזהו ב' היחודי דאו"א כו', והיחוד פנימי הוא לצורך הולדת נשמות דוקא כמ"ש בע"ח, וע"כ הוא דוקא ע"י העבודה במס"ג כו').

בבחי' דבקות כ"א בבחי' התחדשות ממקורו כו' וכמ"ש במ"א, רק כללות האור
 בבחי' דבקות כו'), רק בשני דברים נבדלים שייך התקשרות כו' (ולפ"ז דבקות הוא
 למע' מהתקשרות, ובבה"ז פ' תרומה אי' להתקשרות הוא יותר מדבקות כו',
 דבקות הוא בבחי' מקיף והתקשרות בבחי' פנימי כו', וי"ל דשם מדבר בדבקות
 שמצד העליון דהיינו בבחי' מקיף לבד, וכמו כאשר ידבק האזור כו' כן הדבקות
 אתכם כו', שז"ע וימינו תחבקי שהוא בבחי' מקיף, וכמו המחבק את חברו שמקיפו
 כו', והתקשרות הוא בבחי' פנימי כמ"ש ונפשו קשורה בנפשו כו', אבל מלמטלמ"ע
 הדבקות הוא בבחי' התאחדות יותר מהתקשרות, דדבקות הוא בדבר שאינו מהות
 בפ"ע והתקשרות הוא בדבר שהוא מהות בפ"ע כשמתחבר כו'). וזהו שישראל
 מתקשראין באורייתא, דהנה הנשמה כמו שירדה לבי"ע ה"ה בבחי' יש ומציאות
 דבר, דע"ה ששרשה הוא באצי' וכמ"ש נשמה שנתת בי טהורה היא כו', וגם כמו
 שירדה לבי"ע ה"ה אלקות בעצם מהותה, ומ"מ הרי נעשית בבחי' יש עד שביכולתה
 להתחבר עם הגוף ונה"ב ונתפסת בגשם דאז ה"ה נעשית יותר בהגשמה כו' כנודע
 וכמשנת"ל בתחלת הדרוש, והתורה היא חכ' אלקית הכמתו ורצונו ית' כו', ומ"מ
 הרי בשעת עסקו בתו' שמישים כל שכלו ורוח בינתו בעסק זה הרי כל כחות נפשו
 מתאחדים ומתכללים באותה דבר הלכה שעוסק בה, וכמ"ש בסש"ב ח"א פ"ה
 שבעסק התו' נעשה מוקף ומקיף שמלבד ששכלו מוקף מהדבר הלכה הרי גם שכלו
 מקיף את הדבר הלכה שמבין אותה ומשיגה כו', והוא יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו
 ולא כערכו נמצא כלל בגשמי' להיות לאחדים ומיוחדים ממש מכל צד ופינה כו'.
 והגם שנפשו היתה בבחי' יש נפרד לעצמה קודם עסקה בתו', אך בעסקו בתו'
 מתאחדת ומתקשרת בד"ת, וה"ז כמו שצוררין דבר בדבר וקושרין אותן יחד עד
 שמתאחדין כו', כך הנפש צרורה בצרור החיים ומתאחדת בד"ת שעוסק בה בכל כח
 שכלו ורוח בינתו כו', וזהו הנק' קשר ויחוד שמחברים דבר נפרד כמו הנפש
 שמתאחדת בתו' כו', וזהו לפי שהנפש הוא אלקות בעצם ע"כ הוא מתאחד בעסקו
 בתו' בבחי' התאחדות ממש כו'. והנה בכל קשר צ"ל ב' קשרים זה עג"ז וא"ל אינו
 קשר של קיימא, והיינו שצ"ל לזה עבודה בבחי' אהוי"ר דאורייתא בלא דחילו
 ורחימו לא פרחת לעילא ולא נקרא קשר כלל, כ"א צ"ל אהוי"ר ועי"ז בעסק התו'
 מתקשר נפשו בתו' ומתאחד בה כו'. וכמו"כ הוא בהקשר דאורייתא וקוב"ה, דהנה
 כמו שאין ערוך לנפש בע"ג עם התו' שהיא חכ' האלקית, כך יותר אין ערוך לתו'
 עם עצמות אלקות כי עצמות אוא"ס הרי חכים ולא בחכ' ידיעא ונבדל בערך מן
 החכ' עד שהחכ' נק' לגבי' עשי' וכמ"ש כולם בחכ' עשית כו' (וי"ל ע"פ משנת"ל
 פמ"ט בהפרש בין הרצון לכחות הנפש דהרצון אינו דבר לעצמו חוץ לעצמות
 הנפש, אבל הכחות כמו כח השכל ה"ה כח לעצמו חוץ להעצמות של הנפש כו',
 וכמו"כ הוא בדוגמא כזאת בבחי' חכ' למע' והיא בחי' חכ' דתו' שזהו בבחי' דבר
 מה היינו בבחי' חכ' כו', דעצמות אוא"ס אינו בגדר חכ' כו'), וכמ"ש והחכ' מאין
 תמצא שנמצאת מאין בבחי' מציאות יש כו', וכמא' אבא יונק ממזלא בחי' מזלות
 ושערות לבד כו', וז"ע לבנ"ח דהחכ' היא בבחי' נתיב כו'. וידוע ההפרש בין נתיב
 לדרך, דדרך הוא דבר רחב שהולכים בו בהתגלות כו', ונתיב הוא קצר ומצומצם
 שהולך בו הולך יחידי ובהעלם כו', וכ"ה למע' שהולכת והובאת אוא"ס בבחי'
 צמצום והעלם נק' בש' נתיב כו', וכ"ה המשכת בחי' העצמות לבאר הרצון דמצות

Source 5 – Ayin Bet, Summery Section 60

קיצור. והנה פעולת המקיפים כללים בעולם, הנה בחי' א"ק שהוא בבחי' ביטול במציאות באוא"ס הרי כל העולמות והנבראים הכלולים בו בטלים באמת במציאות, רק שאינו מורגש כלל בהנבראים, כמו שהידיעה דא"ק אינה מכרחת הנבירה (כשם שידיעתו ית' אינה מכרחת התהוות העולמות בפועל) ותועלת הביטול הוא שיוכל הנברא לקבל חיות מאלקות.

Source 6 – Ayin Bet, Summery Section 67

קיצור. ופעולת בחי' כתר דאצי' הוא רק בנש"י, והיא האהמ"ס ורעו"ד, והו"ע עדות לישראל (כי שרשם בבחי' סדכ"ס) והו"ע הקב"ה נותן בו נשמה, כי זהו האלקות שבנשמה, והו"ע ישראל שר אל השליטה להיות ביטול הרצונות זרות, ולהיות התגלות הכחות פנימיים, ונותן חיות בהפנימי, גם מזה הם הרהורי תשובה הבאים פתאום, ואכל בי עשרה שכינתא שריא.

Source 7 – Ayin Bet, Vol. 2 pages 1022-3 (part 2)

בהאור שרש ומקור הכלי ה"ה רוצה להשפיע בהכלי כו' וכמ"ש במ"א, ולפ"ז הרצוא שהוא המשכת האור הוא ל' רצון שרוצה להיות נמשך ולהאיר כו'. ונמצא דהרו"ש של האור הוא שהרצוא הוא בבחי' המשכה והשוב הוא בבחי' עלי' והסתלקו' כו', וה"ז להיפך מהרו"ש שבכלים כו'. אמנם זהו בהאור לגבי הכלים ובד"כ כמו שהוא בבחי' חיות להחיות כו', אבל לגבי למע' דהיינו לגבי שרשו ומקורו הוא ג"כ בבחי' רו"ש כמו בכלים שהרצוא הוא בבחי' עלי' והסתלקות והשוב הוא בבחי' המשכה כו', וכידוע בענין למען יזמרך כבוד ולא ידום דנהו"ת קארי תדיר לנהו"ע ולא שכיך דבחי' מל' שירדת בבי"ע להוות ולהחיות עולמות בי"ע היא תמיד בבחי' רצוא לעלות למע' כו' (ועי"ז נעשה ג"כ הרצוא בחיות המרכבה עי"ז שהיא מתהלכת בהם בבחי' רצוא כו', כמ"ש בזח"א דרכ"ט ע"ב ע"פ משכני אחריו נרוצה דכד סלקא דא כולהו סלקין אבתרה כו', כענין בתולות אחרי' רעותי' מובאות לך שהם היכלות דברי' (שהן ז' נערות הראויות לתת לה כו'), והנשמות כולם בבחי' רצוא ע"י הרצוא דבחי' מל' כו').

והנה לפי הנ"ל הרצו"ש של האור אינו כמו הרצו"ש שבהכלים, דהרי בהכלים וכן בנשמות ובנבראים הרי הרצוא הוא בבחי' עלי' והסתלקות והשוב הוא בבחי' התפשטות כו', ובהאור הוא להיפך שהרצוא הוא בחי' מטי דהיינו התפשטות האור, והשוב הוא בחי' ולא מטי שהוא בחי' הסתלקות האור מן הכלי כו'. ומצינו ל' רצוא בבחי' המשכה כמ"ש מגדול עוז שם הוי' בו ירוץ צדיק כו', ופי' בזהר בראשית דל"ז ע"ב דמגדול עוז היינו בחי' מל' שהיא ש' ה' שמו של ה' כו', ובפרד"ס ערך מגדל פי' הטעם שהמל' נק' מגדל כי היא ראשית לכל אשר ממנה ולמטה שהיא סוף האצי' וראש לכל הנבראים כו', וי"ל שזהו כענין אימתי הוא גדול כשהוא בעיר אלקינו, דמלכא בלא מטרוניתא לאו מלך ולא גדול אקרי כו', וידוע דעיר אלקינו הוא בחי' מל' שנעשית מקור לבי"ע, ועי"ז דוקא ניכר גדולת ה', וכדאי' במדרש ע"פ השמים מספרים כבוד אל משל למלך כו' מאבנא דהוא מתגושש בהון אתון ידעין גבורתו כך השמים מספרים כו', וזהו מגדול עוז ש' הוי' שעי"ז הוא גדול ה' כו'. וגם י"ל מגדול שממשיך בחי' הגדולה בז"א כו', ע"ד שאין נותנים לאדם פרנסה אלא בשביל אשתו כו', דכל גדולה היא בא"א (וכידוע בענין חג"ת וגג"ת כו'), ועי"י המל' נמשך הגדולה מא"א בז"א כו'. בו ירוץ צדיק בחי' יסוד והוא התקשרות בחי' סוכ"ע בממכ"ע והו"ע יחיד חי העולמים מלך, חי העולמים בחי' יסוד מקשר ומחבר בחי' יחיד בחי' אוא"ס יחיד ומיוחד עם בחי' מל' כו', ופי' ירוץ כמ"ש לרוץ אורח דהיינו שתהי' ההמשכה גם בבחי' ה"ס אחרונות דמל', וכידוע דה"ס הראשונות דמל' תמיד מאירות מבחי' ז"א וענין מלא וחסר הוא בה"ס האחרונות כו', ואומרו ירוץ צדיק שיהי' הגילוי גם בה"ס האחרונות כו', וגם דהמשכת האורות הוא במהירות בלי שום מניעה ועיכוב כו', דבס' השתל' הרי יכול להיות עכבה, אבל כאשר הגילוי מלמע' מהשתל' אז אין שום עכבה וההמשכה היא במהירות כו'. ונמצא שייך ל' רצוא גם בבחי' המשכה מלמע' והו"ע הריצה והגילוי כו'. גם י"ל בזה רצוא ל' רצון, שהרי המשכת האור בהכלי הוא בבחי' רצון בהאור כו', וכידוע דכל השפעה אא"ל בדרך הכרח וכמשנת"ל (ד"ה וכל העם רואים) דכאשר ההשפעה היא בדרך הכרח אז הצמצום הוא שמעלים כו', כ"א שבהאור יש בו רצון להאיר בהכלי, והיינו מפני ששרש הכלי קדום אל האור ויש בה כח עליון יותר כו', וע"כ ע"י שורגש